

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Šventoji šventykla – švyturys pasauliui

Visų svarbiausi ir aukščiausi Bažnyčios narių palaiminimai yra tie, kuriuos gauname Dievo šventyklose.

Mano mylimi broliai ir seserys, kiekvienam iš jūsų siunčiu savo meilę bei sveikinimus ir meldžiu, kad, dabar man kalbant, mūsų Dangiškasis Tėvas vestų mano mintis ir įkvėptų mano žodžius.

Norėčiau pradėti pakomentuodamas puikias kalbas apie Bažnyčios gerovės programą, kurias ši rytą pasakė sesuo Olred, vyskupas Burtonas ir kiti. Kaip buvo sakyta, šiais metais sukanka 75-eri metai, kai buvo pradėta ši įkvėpta programa, palaiminusi daugelio žmonių gyvenimus. Man teko privilegija asmeniškai pažinoti tuos, kurie pirmieji ėmėsi šio darbo. Tai žmonės, kupini užuojautos ir įžvalgos.

Kaip minėjo vyskupas Burtonas, sesuo Olred ir kiti, apylinkės vyskupui yra duota atsakomybė rūpintis vargstančiais, gyvenančiais jo apylinkėje. Tokia buvo ir mano privilegija, kai aš, labai jaunas vyskupas, Solt Leik Sityje pirmininkavau apylinkei, kuri apėmė tūkstantį aštuoniasdešimt narių, įskaitant aštuoniasdešimt keturias našles. Buvo daug tokių,

kuriems reikėjo paramos. Koks buvau dėkingas už Bažnyčios Gerovės programą ir už Paramos Bendrijos bei kunigijos kvorumų pagalbą.

Pareiškiu, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Gerovės programa yra įkvėpta Visagalio Dievo.

Mano broliai ir seserys, per šią konferenciją sukanka treji metai, kai buvau palaikytas kaip Bažnyčios Prezidentas. Žinoma, tai buvo užimti metai, kupini daugybės iššūkių, bet taip pat ir nesuskaičiuojamų palaiminimų. Vieni iš džiugiausių ir švenčiausių palaiminimų – tai man tekusi galimybė pašventinti ar atšventinti šventyklas. Būtent apie šventyklą ir noriu jums šiandien kalbėti.

Per 1902 m. spalio visuotinę konferenciją Bažnyčios prezidentas Džozefas F. Smitas savo įžanginėje kalboje išreiškė viltį, kad ateis laikas, kai „šventyklos stovės įvairiose [pasaulio] vietose, kur žmonėms bus patogiu jomis naudotis“¹.

Per pirmuosius šimtą penkiasdešimt metų nuo Bažnyčios

suorganizavimo, tai yra nuo 1830-ųjų iki 1980-ųjų metų, buvo pastatyta dvidešimt viena šventykla, įskaitant šventyklas Kirtlande, Ohajo valstijoje, ir Navū, Ilinojaus valstijoje. Palyginkite tai su pastaruju trisdešimtmečiu – nuo 1980-ųjų metų, – per kurį buvo pastatyta ir pašventinta šimtas penkiolika šventyklų. Įskaitant vakar paskelbtas tris naujas šventyklas, dar yra statomos ar projektuojamos dvidešimt šešios šventyklos. Šie skaičiai ir toliau didės.

Prezidento Džozefo F. Smito 1902 metais išsakytą viltį tampa tikrove. Norime, kad šventyklos būtų kuo lengviau pasiekiamos mūsų nariams.

Viena iš dabar statomų šventyklų yra Manause, Brazilijoje. Prieš daugelį metų skaičiau apie šimto su viršum žmonių grupę, išvykusią iš Amazonės džiunglių gilumoje esančio Manauso į tuo metu artimiausią šventyklą San Paule, Brazilijoje, už 4000 kilometrų nuo Manauso. Tie ištikimi šventieji keturias dienas plaukė laivu Amazonės upe ir jos intakais. Po šios kelionės vandeniui, jie sėdo į autobusus ir keliavo dar tris dienas duobėtais keliais, be sotaus maisto ir normalaus miego. Po septynių dienų ir naktų jie atvyko į San Paulo šventyklą, kur buvo atliktos amžinos apeigos. Žinoma, jų kelionė atgal buvo tokia pat varginanti, bet jie buvo gavę šventyklos apeigas ir palaiminimus. Ir nors piniginės buvo tuščios, jie buvo kupini šventyklos dvasios ir dėkingumo už gautus palaiminimus.² Dabar, po daugelio metų, mūsų nariai Manause džiaugiasi matydami, kaip ant Rio Negro upės krantų kyla jų pačių šventykla. Šventyklos neša

džiaugsmą ištikimiems mūsų nariams, kur jos bebūtų pastatytos.

Pasakojimai apie pasiaukojimą siekiant gauti palaiminimus, kuriuos galima gauti tik Dievo šventyklose, visada jaudina mano širdį ir skatina vėl ir vėl dėkoti už šventyklas.

Leiskite pasidalinti pasakojimu apie Tihi ir Tararaina Mou Tam bei dešimt jų vaikų. Visa šeima prisidėjo prie Bažnyčios 1960 metais, kai misionieriai atvyko į jų salą, esančią maždaug už 160 kilometrų į pietus nuo Taičio. Netrukus jie ėmė trokšti amžinosios šeimos užantspaudavimo šventykloje palaimų.

Tuo metu Mou Tam šeimai artimiausia šventykla buvo Hamiltono šventykla Naujojoje Zelandijoje, už daugiau kaip 4000 kilometrų į pietvakarius, pasiekama tik brančiu oro transportu. Didelė Mou Tam šeima, sunkiai užsidirbdavusi varganą pragyvenimą mažoje plantacijoje, neturėjo pinigų lėktuvų bilietams, o galimybės įsidarbinti šioje Ramiojo Vandenyno saloje nebuvo. Taigi brolis Mou Tamas ir jo sūnus Džerardas priėmė nelengvą sprendimą – prisijungti prie kito sūnaus, kuris dirbo Naujosios Kaledonijos nikelio kasyklose, esančiose už 4800 kilometrų į vakarus. Darbdavys savo darbininkams apmokėdavo kelionę į kasyklas, bet neapmokėdavo kelionės namo.

Šie trys Mou Tam vyrai ketverius metus dirbo tropikų nikelio kasyklose, kasdami ir kraudami sunkią rūdą. Brolis Mou Tamas kartą per metus vienas grįždavo namo, palikdamas sūnus Naujojoje Kaledonijoje.

Po ketverių metų alinančio darbo brolis Mou Tamas ir jo sūnūs sutaupė pakankamai pinigų, kad jo šeima galėtų nuvykti į Naujosios Zelandijos šventyklą. Jie ten nuvyko visi, išskyrus vieną dukrą. Jie buvo užantspauduoti laikui ir amžinybei. Tai neapsakomas ir džiaugsmingas patyrimas.

Brolis Mou Tamas iš šventyklos grįžo tiesiai į Naująją Kaledoniją, kur dirbo dar dvejus metus, kad apmokėtų kelionę savo dukrai, kuri nebuvo su

jais šventykloje – ištekėjusiai dukrai, jos vaikui ir vyrui.

Sulaukę vyresnio amžiaus, brolis ir sesuo Mou Tam troško tarnauti šventykloje. Tuo metu buvo pastatyta ir pašventinta Papetės šventykla Taityje, ir jie atitarnavo ten dvi misijas.³

Mano broliai ir seserys, šventyklos yra daugiau nei akmenys ir skiedinys. Jos pripildytos tikėjimo ir pasninko. Jos pastatytos iš išbandymų ir liudijimų. Jos pašventintos pasiaukojimu ir tarnavimu.

Pirmoji šiame Evangelijos laikotarpyje pastatyta šventykla buvo Kirtlando šventykla Ohajyje. Tuo metu šventieji buvo labai neturtingi, tačiau Viešpats jiems įsakė statyti šventyklą – todėl jie pastatė ją. Apie tai vyresnysis Heberis Č. Kimbolas rašė: „Tik vienas Dievas žino, kokį skurdą, vargus ir sielvartus patyrėme, kad ją pastatytume.“⁴ Ir tada, kai viską taip uoliai padarė, šventieji buvo priversti palikti Ohają ir savo mylimą šventyklą. Galiausiai jie rado prieglobstį, nors ir neilgam, ant Misisipės krantų, Ilinojaus valstijoje. Savo gyvenvietę šventieji pavadino Navū ir vėl su visišku pasišventimu ir tikėjimu pastatė kitą šventyklą savo Dievui. Tačiau kilo persekiojimas ir vos pabaigę Navū šventyklą, jie vėl buvo išvaryti iš savo namų ieškoti išsigelbėjimo dykvietėje.

Vėl dėdami didžiules pastangas ir aukodamiesi jie keturiasdešimt metų plušėjo statydami Solt Leiko šventyklą, kuri didingai tebestovi už kvartalo į pietus nuo šio Konferencijų Centro, kur šiandien susirinkome.

Šventyklų statyba ir šventyklų lankymas visada siejosi su vienokiu ar kitokiu aukojimusi. Begalė žmonių plušėjo ir brido per vargus, kad gautų sau ir savo šeimoms Dievo šventyklos palaimas.

Kodėl daugybė žmonių pasiryžę tiek daug paaukoti, kad gautų šventyklos palaiminimus? Tie, kurie suvokia amžinas šventykloje gaunamas palaimas, žino, kad vardan tų palaimų – jokia auka ir jokia kaina ne per didelė, joks vargas ne per sunkus. Dėl jų jokia kelionė ne per ilga, jokie

sunkumai ne per sunkūs ir jokie nepatogumai nebaisūs. Jie supranta, kad šventykloje gaunamos gelbstinčios apeigos, leidžiančios mums ateityje sugrįžti pas mūsų Dangiškąjį Tėvą į amžinos šeimos santykius ir būti apdovanotiems palaimomis ir galia iš aukštybių, yra vertos bet kokios aukos ir bet kokių pastangų.

Šiandien dauguma iš mūsų nereikia patirti didelių vargų tam, kad aplankytų šventyklą. Dabar aštuoniasdešimt penki procentai Bažnyčios narių gyvena 300 kilometrų spinduliu nuo šventyklų, o daugumai mūsų šis atstumas yra dar mažesnis.

Jei jau esate buvę šventykloje dėl savęs ir jei gyvenate palyginti arti šventyklos, jūs galite pasiaukoti savo įtemptame gyvenime skirdami laiko reguliariam lankymuisi šventykloje. Mūsų šventyklose yra daug darbo labui tų, kurie laukia anapus uždangos. Darydami tą darbą už juos žinosime, kad padarėme tai, ko jie patys negali padaryti. Prezidentas Džozefas F. Smitas galingai pareiškė: „Mūsų darbo jų labai dėka nuo jų nukris kaustančios grandinės, o juos gaubianti tamsa išsisklaidys, kad jiems nušvistų šviesa, ir dvasių pasaulyje jie išgirs apie darbą, kurį čia dėl jų padarė jų vaikai, ir džiūgaus su jumis, kai jūs vykdysite šias pareigas.“⁵ Broliai ir seserys, šį darbą turime padaryti mes.

Mano paties šeima vienus švenčiausių ir brangiausių patyrimų išgyvenome susirinkę šventykloje, kad atliktume užantspaudavimo apeigas už savo mirusius protėvius.

Jei dar nesate buvę šventykloje, arba jei *esate* buvę, bet dabar nesate vertas rekomendacijos, jums nėra svarbesnio tikslo kaip tapti vertam nuvykti į šventyklą. Jūsų auka gali būti savo gyvenimo suderinimas su reikalavimais rekomendacijai gauti, pavyzdžiui, senų įpročių, darančių jus nevertą, atsisakymas. Tai gali būti tikėjimo savidrausmės panaudojimas, kad sumokėtumėte dešimtinę. Kas tai bebūtų, pasiruoškite įeiti į Dievo šventyklą. Gaukite šventyklos rekomendaciją ir laikykite ją brangiu turtu, nes tokia ji yra.

Kol neatėjote į Viešpaties namus ir negavote visų jums skirtų palaiminimų, jūs neįgijote visko, ką Bažnyčia jums siūlo. Visų svarbiausi ir aukščiausi Bažnyčios narių palaiminimai yra tie, kuriuos gauname Dievo šventyklose.

Dabar, mano jaunieji draugai, kurie esate paauglystės amžiaus, visada laikykite šventyklą savo tikslu. Nedarykite nieko, kas sutrukdytų jums įeiti į ją ir mėgautis šventais ir amžiniais palaiminimais. Giriu tuos iš jūsų, kurie jau reguliariai lankotės šventykloje, kad krikštytumėtės už mirusiuosius, ir tuos, kurie labai anksti keliatės, kad galėtumėte dalyvauti tokiuose krikštuose prieš mokyklą. Nesugalvočiau geresnio būdo diena pradėti.

Su jumis, gimdytojai, norėčiau pasidalinti išmintingu prezidento Spenserio V. Kimbolo patarimu. Jis sakė: „Būtų gerai, jei gimdytojai kiekviename savo namų miegamajame padėtų šventyklos nuotrauką, kad [jų vaikai] nuo kūdikystės galėtų kasdien matyti tą nuotrauką, kol šventykla taps [jų] gyvenimo dalimi. Kai [jie] sulauks amžiaus, kada [jiems] reikės priimti labai svarbų sprendimą [dėl ėjimo į šventyklą], jis jau bus priimtas.“⁶

Mūsų vaikai Pradinukų organizacijoje gieda:

*Norėčiau į šventyklą,
Įeit ir pažadėt,
Kad Dievą aš mylėsiu
Ir elgsiuosi teisiai.⁷*

Maldauju jus mokyti vaikus apie šventyklos svarbą.

Pasaulyje galime patirti iššūkių ir sunkumų. Dažnai aplinka smukdo

mus žemyn. Tačiau kai jūs ir aš įeisime į šventus Dievo namus, kai prisiminsime ten sudarytas sandoras, tapsime pajėgūs pakelti bet kokius išbandymus ir įveikti bet kokias pagundas. Šioje šventoje vietoje rasime ramybę, atsinaujinsime ir sustiprėsime.

Mano broliai ir seserys, prieš baigdamas norėčiau paminėti dar vieną šventyklą. Netolimoje ateityje, kai naujos šventyklos iškils visame pasaulyje, viena stovės mieste, įsikūrusiame prieš daugiau nei du su puse tūkstančio metų. Kalbu apie šventyklą, dabar statomą Romoje, Italijoje.

Visos šventyklos yra Dievo namai, vykdančios tokias pačias funkcijas ir teikiančios tokius pačius palaiminimus ir apeigas. Romos šventykla unikali tuo, kad statoma vienoje iš ypatingiausių istorinių vietų pasaulyje – mieste, kur senovės apaštalai Petras ir Paulius skelbė Kristaus Evangeliją ir kur jie mirė kankinių mirtimi.

Praeitą spalį, kai susirinkome gražioje kaimo vietovėje Romos šiaur rytiniame pakrašty ir pasiruošėme statybos pradžios ceremonijai, man teko galimybė sukalbėti pašventinimo maldą, Buvau įkvėptas pakviesti Italijos senatorių Liučio Melaną ir Romos vicemerą Džiuzepe Čiardį pirmiems iškasti po simbolinį kastuvą žemės. Kiekvienas iš jų prisidėjo prie sprendimo leisti mums statyti šventyklą jų mieste.

Diena buvo apsiniaukusi, bet šilta, ir nors lietus grūmojo, iškrito vos keli lašai. Kai nuostabus choras italų kalba giedojo gražiąją giesmę „Šventoji Dvasia“, atrodė, kad dangus ir žemė susivienijo nuostabioje šlovinimo ir dėkojimo Visagaliui Dievui giesmėje.

Buvo neįmanoma sulaikyti ašarų.

Ateityje šio Amžinojo miesto tikintieji galės gauti amžinas apeigas šventuose Dievo namuose.

Reiškiu begalinį dėkingumą savo Dangiškajam Tėvui už dabar Romoje statomą šventyklą ir už visas šventyklas, kur jos bebūtų. Kiekviena jų yra tarsi švyturys pasauliui ir išreiškia mūsų liudijimą, kad Dievas, mūsų Amžinasis Tėvas, gyvena, kad Jis trokšta palaiminti mus, o tiksliau palaiminti visų kartų savo sūnus ir dukteris. Kiekviena mūsų šventykla išreiškia mūsų liudijimą, kad gyvenimas po mirties yra toks pat realus ir tikras, koks yra mūsų gyvenimas žemėje. Ir aš tai liudiju.

Mano mylimi broliai ir seserys, paaukokime visa, kas reikalinga, kad apsilankytume šventykloje ir turėtume šventyklos dvasią savo širdyse ir savo namuose. Sekime pėdomis mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo, Jėzaus Kristaus, kuris paaukoko save už mus, kad turėtume amžinąjį gyvenimą ir išaukštinimą mūsų Dangiškojo Tėvo karalystėje. To nuoširdžiai meldžiu mūsų Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. Žr. Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, „From Amazon Basin to Temple“, *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. Žr. C. Jay Larson, „Temple Moments: Impossible Desire“, *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry, „I Love to See the Temple“, *Children's Songbook*, 95.

Mokymai mūsų laikams

Melchizedeko kunigijos ir Paramos bendrijos pamokos kiekvieno mėnesio ketvirtą sekmadienį bus skirtos „Mokymams mūsų laikams“. Kiekvieną pamoką galite paruošti iš vienos ar daugiau paskutinės visuotinės konferencijos kalbų. Kurias kalbas reikėtų panaudoti, gali pasirinkti kuolo ir apygardos prezidentai, arba jie gali šią atsakomybę pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams. Vadovai turi pabrėžti, jog labai svarbu užtikrinti, kad Melchizedeko kunigijos broliai ir Paramos bendrijos seserys tą patį sekmadienį studijuotų tas pačias kalbas.

Ketvirtųjų mėnesio sekmadienių pamokų klausytojus skatiname studijuoti ir atsinešti į pamokas žurnalą, kuriame yra paskutinės visuotinės konferencijos medžiaga.

Patarimai, kaip pasiruošti mokytis iš šių kalbų

Melskitės, kad tuomet, kai studijuosite šias kalbas ir jas dėstysite,

su jumis būtų Šventoji Dvasia. Jums gali kilti pagunda paruošti pamoką pagal kitą medžiagą, bet patvirtinta mokymo medžiaga yra konferencijos kalbos. Jūsų užduotis yra padėti kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją, kaip to buvo mokoma paskutinėje visuotinėje Bažnyčios konferencijoje.

Peržvelkite tas kalbas, ieškodami principų ir doktrinų, kurie atitinka klasės narių poreikius. Taip pat šiose kalbose ieškokite pasakojimų, Raštų ištraukų ir teiginių, kurie padėtų jums mokytis šių tiesų.

Susidarykite panelį, kaip dėstysite tuos principus ir doktrinas. Jūsų panelis turi apimti klausimus, kurie klasės nariams padėtų:

- Kalboje ieškoti principų ir doktrinos.
- Apmąstyti jų reikšmę.
- Dalintis nuomonėmis, idėjomis, išgyvenimais ir liudijimais.
- Pritaikyti tuos principus ir doktriną gyvenime.

MĖNESIAI	KETVIRTO SEKMADIENIO PAMOKŲ MOKOMOJI MEDŽIAGA
2011 m. gegužė – 2011 m. spalį	Kalbos, išspausdintos 2011 m. gegužės <i>Liahonoje</i> *
2011 m. lapkritis – 2012 m. balandis	Kalbos, išspausdintos 2011 m. lapkričio <i>Liahonoje</i> *

* Šias kalbas (daugeliu kalbų) galite rasti interneto svetainėje conference.lds.org.

Prezidentas Henris B. Airingas
Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Progos daryti gera

Viešpaties būdas pagelbėti stokojantiems visuomet reikalauja žmonių, kurie iš meilės save ir tai, ką turi, pašvenčia Dievui ir Jo darbui.

Mano brangūs broliai ir seserys, mano pranešimo tikslas yra pagerbti ir pasidžiaugti tuo, ką Viešpats yra padaręs ir tebedaro, kad tarnautų savo vargšams ir beturčiams vaikams žemėje. Jis myli Savo vaikus: tuos, kuriems reikia pagalbos, ir tuos, kurie nori padėti. Jis paruošė būdų, kuriais laimins tiek tuos, kuriems reikia pagalbos, tiek ir tuos, kurie ją teiks.

Mūsų Dangiškasis Tėvas girdi Savo vaikų visame pasaulyje maldas, kuriose maldaujama maisto pavalgyti, drabužių savo kūnams pridengti ir per sugebėjimą pasirūpinti savimi įgyjamo orumo. Jis žemėn atsiuntė vyrą ir moterį ir nuo tol girdi tokias maldas.

Jūs žinote apie tokius poreikius jūsų gyvenamoje vietoje ir visame pasaulyje. Jūsų širdį dažnai užlieja užuojauta. Kai sutinkate ką nors, kam sunku susirasti darbo, trokštate padėti. Tai jaučiate aplankę našlę ir pamatę, kad ji neturi maisto. Tai jaučiate, kai matote nuotraukas verkiančių vaikų, sėdinčių ant žemės drebėjimo ar gaisro nusiaubto namo nuolaužų.

Viešpats girdi jų šauksmus ir jaučia jūsų gilią atjautą jiems. Nuo pat pasaulio pradžios Jis paruošė būdus, kuriais Jo mokiniai galėtų padėti. Jis kviečia Savo vaikus pašvęsti savo laiką, priemones bei save ir taip prisidėti prie Jo tarnaujant kitiems.

Kažkada Jo pagalbos priemonė buvo vadinama „gyvenimas pagal pasišventimo įstatymą“. Kitu laikmečiu ji buvo vadinama „vienybės tvarka“. Mūsų laikais ji vadinama „Bažnyčios gerovės programa“.

Pavadinimai ir vykdymo smulkmenos pasikeitė, siekiant prisiderinti prie žmonių poreikių ir padėties, tačiau Viešpaties būdas pagelbėti stokojantiems visuomet reikalauja žmonių, kurie iš meilės pašvenčia save ir tai, ką turi, Dievui ir Jo darbui.

Jis kvietė mus ir įsakė dalyvauti Jo darbe stiprinant tuos, kam reikia pagalbos. Krikšto vandenys ir šventose Dievo šventyklose sudarome sandorą tai daryti. Sekmadeniais priimdami sakramentą atnaujiname tą sandorą.

Šiandien mano tikslas yra papasakoti apie kelias Jo suteiktas galimybes padėti stokojantiems. Negaliu įvardyti visų, nes tam nepakaks laiko. Viliuosi

atnaujinti ir sustiprinti jūsų įsipareigojimą dirbti.

Nuo mažens giedojau giesmę, kurioje apdainuojamas Viešpaties kvietimas Jo darban. Vaikystėje didesnę dėmesį skirdavau linksmai melodijai, o ne galingiems jos žodžiams. Meldžiu, kad šiandien širdyse pajustumėte tuos žodžius. Vėl pasiklausykime tų žodžių:

Ar pasauly kam gera šiandien padariau?

Ar padėjau kam nors bėdoje?

Ar liūdną paguodžiau, kad jis jaustųs geriau?

Jei ne – prarasta ši diena.

Ar šiandieną našta kam nors palengvėjo,

Nes noriai jos dalį nešiau?

Ar ligotam pavargėliui uoliai padėjau?

Ar ten, kur labiausiai reikėjo, buvau?

Mielieji, pabuskim ir dirbkim uoliau,

Užuot apie rojų svajoję.

*Juk gera daryti palaimingiau –
Taip laimės sukursim rytojū.¹*

Viešpats pastoviai mus ragina. Kartais staiga pajuntame užuojautą stokojančiam. Galbūt tai pajuto tėvas, pamatęs, kad vaikas parkrito ir nusibrozdino kelį. Gal tai pajuto mama, naktį išgirdusi iš baimės šaukiantį savo vaiką. Galbūt sūnus ar duktė pajuto tokią užuojautą, mokykloje pamatę kažką nuliūdusį ar išsigandusį.

Visi esame jautę užuojautą, net nepažįstamiems. Pavyzdžiui, išgirdę naujienas apie Ramiojo vandenyno besiritančias bangas, sukeltas žemės drebėjimo Japonijoje, pradėjote

pergyventi dėl žmonių, kurie nuo to gali nukentėti.

Tūkstančiai jūsų jautėte užuojautą, sužinoję apie potvynį Kvinslende, Australijoje. Naujienose dažniausiai pateikiami tik apytiksliai duomenys apie nukentėjusius žmones. Daugelis jutote jų skausmą. Į tokį raginimą atsiliepė 1500 ar net daugiau Bažnyčios narių Australijoje, kurie savanoriškai atvyko padėti ir paguosti.

Savo užuojautą jie pavertė sprendimu vykdyti sudarytas sandoras. Esu matęs, kaip laiminamas pagalbos susilaukęs stokojančias žmogus ir kaip laiminamas žmogus, pasinaudojęs proga padėti.

Išmintingi gimdytojai suvokia, kad kai kitiems žmonėms sunku, atsiranda proga palaiminti savo sūnų ir dukterų gyvenimus. Neseniai trys vaikai prie mūsų durų atnešė skanią vakarienę. Jų gimdytojai žinojo, kad mums reikia pagalbos, ir pasinaudoję atsiradusia proga tarnauti įtraukė savo vaikus.

Tie gimdytojai savo dosnia tarnyste palaimino mūsų šeimą. Nusprendę savo vaikams leisti dalintis, jie tuos palaiminimus suteikė ir savo būsimiems vaikaičiams. Kadangi iš mūsų namų išeinančių vaikų veiduose švytėjo šypsenos, tai esu tikras, jog taip ir bus. Jie papasakos savo vaikams apie patirtą džiaugsmą iš meilės tarnaujant Viešpačiui. Iš vaikystės pamenu tą ramaus pasitenkinimo jausmą, kurį jutau ravedamas piktžolės kaimyno darže. Tai padaryti manęs paprašė mano tėvas. Kai mane pakviečia būti davėju, prisimenu ir tikiu tuo, ko moko giesmė „Žavus tas darbas, Viešpatie“².

Žinau, kad šios giesmės posmai buvo sukurti, kad apibūdintų džiaugsmą, kuris apima garbinant Viešpatį per Šabą. Tačiau prie mūsų durų atėję vaikai su maistu ir darbo dieną jautė Viešpaties darbo džiaugsmą. Jų gimdytojai pamatė progą daryti gera ir perduoti tą džiaugsmą ištisoms kartoms.

Dar viena proga gimdytojams palaiminti savo vaikus yra Viešpaties paruoštas būdas rūpintis stokojančiais. Vieną sekmadienį mačiau tai sakramento

salėje. Prieš susirinkimo pradžią vyskupiui įėjus į sakramento salę, vaikelis įteikė jam savo šeimos atnašų voką.

Pažinojau tą šeimą ir tą berniuką. Ši šeima neseniai sužinojo apie tai, kad apylinkėje kažkam reikia pagalbos. Berniuko tėvas, vokan įdėdamas kiek dosnesnę pasninko atnašą, tarė vaikui kažką panašaus į tai: „Šiandien pasninkavome ir meldėmės už tuos, kam reikia pagalbos. Prašau, paduok vyskupui šį voką už mus. Žinau, kad jis perduos tai labiau už mus stokojančiams žmonėms.“

Nepaisydamas tą sekmadienį patirto alkio berniukas su malonumu atsimins tą dieną. Iš jo šypsenos ir stipriai laikomo voko mačiau, jog jis jautė, kaip tėvas juo pasitiki, kad pavedė jam nunešti tą šeimos atnašą stokojančiams sušelpiti. Tą dieną jis atsimins būdamas diakonas, o gal net ir per amžius.

Prieš daug metų tokį patį džiaugsmą mačiau Viešpaties vardu padėjusių žmonių veiduose Aidaho valstijoje. 1976 m. birželio 5 d., šeštadienį, Tetono užtvanka buvo pralaužta. Žuvo vienuolika žmonių. Per kelias valandas tūkstančiai turėjo palikti savo namus. Kai kuriuos namus nusinešė vandenys. Šimtus būstų vėl paversti gyvenamais būtu neįmanoma vien tik savininkų pastangomis.

Apie tragediją išgirdę žmonės pajuto užuojautą, o kai kurie – raginimą daryti gera. Kaimynai, vyskupai, Paramos bendrijos prezidentės, kvorumų vadovai, namų mokytojai ir lankančios mokytojos, palikę savo namus ir darbus, išėjo tvarkyti apsemtų svetimų namų.

Netrukus po potvynio iš atostogų į Regsburgą sugrįžo viena pora. Užuot nuskubėję apžiūrėti savo namo, jie susirado savo vyskupą ir paklausė, kuo galėtų patalkinti. Jis nurodė jiems šeimą, kuriai reikėjo pagalbos.

Po kelių dienų jie nuėjo patikrinti savo namo. Jo nebebuvo, jį nusinešė potvynis. Jie paprasčiausiai sugrįžo pas vyskupą ir paklausė: „Kuo dabar galėtume pasitarnauti?“

Kur begyventumėte, esate matę stebuklą, kai užuojauta virsta

nesavanaudišku poelgiu. Gal tam net nereikėjo didžiulės stichinės nelaimės. Mačiau tai kunigijos kvorumuose, kai brolis atsistoja ir papasakoja apie poreikius vyro ar moters, ieškančių galimybes padirbėti, kad galėtų išlaikyti save ir savo šeimą. Kambaryje galėjau matyti užuojautos kupinus žmones. Keletas net nurodė žmones, kurie galėtų įdarbinti ieškančius darbo.

Viešpaties būdas, kuriuo esantiems didelėje bėdoje Jis padeda tapti savarankiškiems, pasireiškia tuom, kas nutiko tame kunigijos kvorume ir kas nutiko apsemtuose namuose Aidaho valstijoje. Jaučiame užuojautą ir žinome, ką daryti, kad padėtume Viešpaties būdu.

Šiais metais minime 75-ąją Bažnyčios gerovės programos jubiliejų. Programa buvo pradėta siekiant patenkinti poreikius tų, kurie prasiėjęs vadinamajai Didžiajai depresijai prarado darbus, ūkius ir net namus.

Mūsų dienomis Dangiškojo Tėvo vaikams vėl reikia didelės materialinės pagalbos. To reikėjo ankščiau ir to visuomet reikės. Principai, kuriais grindžiama Bažnyčios gerovės programa, nėra taikytini vieną kartą ar vienoje vietoje. Jie taikytini visais laikais ir visur.

Šie principai yra dvasiniai ir amžini. Jei suprasime juos ir įsidėsime į širdį, tai padės mums įžvelgti ir pasinaudoti progomis padėti, kada ir kur Viešpats mus bepakviestų.

Štai keletas principų, kuriais vadovavausi, kai norėjau padėti Viešpaties būdu ir kai man padėdavo kiti.

Pirmas, visi yra laimingesni ir labiau save gerbia, kai gali pasirūpinti savimi ir savo šeimomis, o tada padėti kitiems. Esu dėkingas už tuos, kurie padėjo man patenkinti savo poreikius. Metams bėgant dariausi dar dėkingesnis už tuos, kurie padėjo man tapti savarankiškam. O labiau siai dėkingas buvau už tuos, kurie parodė, kaip siekiant padėti kitiems naudoti dalį savo pertekliaus.

Išmokau, kad norint įgyti perteklių reikia išleisti mažiau nei uždirbu. Turėdamas tokį perteklių sugebėjau

įsitikinti, kad iš ties geriau duoti nei gauti. Iš dalies taip yra todėl, kad, kai padedame Viešpaties būdu, Jis palaimina ir mus.

Prezidentas Merionas Dž. Romnis apie gerovės darbą štai ką pasakė: „Šiame darbe neįmanoma duoti tiek, kad taptum vargšu.“ Tuomet jis patitavo savo misijos prezidentą, Melviną Dž. Balardą, sakydamas: „Žmogus Viešpačiui negali duoti net kriaukšlelio duonos už tai negaudamas viso duonos kepaluko.“³

Matau, kaip tai veikia mano gyvenime. Kai esu dosnus stokojantiems Dangiškojo Tėvo vaikams, Jis yra dosnus ir man.

Antrasis Evangelijos principas, kuriuo vadovavausi gerovės darbe, yra vienybės galia ir palaima. Viešpats suvienija mūsų širdis, kai kartu padedame kitiems. Prezidentas Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis štai kaip tai apibūdino: „Tarnavimas išvystė bendros brolystės jausmą, nes įvairaus išsilavinimo ir įvairiausių profesijų žmonės petys į petį dirbo Gerovės sode ar kituose projektuose.“⁴

Tokį susitiprėjusį brolystės jausmą jaučia tiek tas, kuris gauna, tiek ir tas, kuris duoda. Vyriškis, su kuriuo petys į petį kasėme purvą iš jo apsemtų namų Regsburge, iki šiol jaučia stiprų ryšį su manimi. Taip pat jis daug oriau jaučiasi žinodamas, kad padarė viską, ką galėjo, kad padėtų sau ir savo šeimai. Jei būtume dirbę pavieniui, abu būtume praradę dvasinį palaiminimą.

Tai veda mus prie trečiojo principo gerovės darbe: į darbą kartu su jumis įtraukite savo šeimą, kad jie galėtų išmokti rūpintis vienas kitu taip, kaip jie rūpinasi svetimais. Kartu su jumis kitiems tarnaujantys jūsų sūnūs ir dukterys prirėkęs bus labiau linkę padėti vieni kitiems.

Apie ketvirtąjį vertingą Bažnyčios gerovės principą išmokau būdamas vyskupu. Radau jį Raštų nurodyme

ieškoti beturčių. Vyskupo pareiga yra surasti ir padėti tiems, kuriems vis dar reikia pagalbos po to, kai jie ir jų šeima padarė viską, ką gali. Patyriau, kad Viešpats siunčia Šventąją Dvasią, kad rūpindamiesi beturčiais sugebėtume „ieškoti ir rasti“,⁵ kaip Jis tai daro mums ieškant tiesos. Bet taip pat patyriau, kad į tas paieškas visuomet reikia įtraukti Paramos bendrijos prezidentę. Ji gali gauti apreiškimą anksčiau už jus.

Kai kuriems iš jūsų prireiks tokio įkvėpimo ateinančiais mėnesiais. Minint 75-ąjį Bažnyčios gerovės programos jubiliejų, Bažnyčios narius visame pasaulyje pakviesime dalyvauti Tarnystės dienoje. Kurdami projektus vadovai ir nariai sieks apreiškimo.

Pasiūlysiu tris dalykus, kuriais galite vadovautis planuodami tarnavimo projektą.

Pirma, paruoškite save ir tuos, kuriems vadovaujate, dvasiškai. Tik tuo atveju, jei per Gelbėtojo Apmokėjimą bus suminkštintos širdys, galėsite aiškiai matyti projekto tikslą dvasiškai ir materialiai palaiminti Dangiškojo Tėvo vaikų gyvenimus.

Antra, siūlau pasirinkti tarnauti tokiems karalystės ar visuomenės žmonėms, kurių poreikiai palies tarnaujančių širdis. Žmonės, kuriems tarnausite, pajus jūsų meilę. Kaip pažadėta giesmėje, meilė pradžiugins juos labiau nei vien materialinių poreikių patenkinimas.

Paskutinis pasiūlymas yra planuoti naudotis šeimos, kvorumų, pagalbinių organizacijų ir jūsų bendruomenėje pažįstamų žmonių ryšių galia. Vienybė išplės gerąsias jūsų tarnystės pasekmes. Po projekto užbaigimo ta šeimų, Bažnyčios ir bendruomenės vienybė dar ilgai plėsis ir taps neįnykstančiu palikimu.

Pasinaudosiu šia proga išreikšti savo padėką jums. Man dėkoja visame pasaulyje sutikti žmonės, kuriems jūs su meile tarnavote Viešpaties vardu.

Padėdami jiems Viešpaties būdu atradote, kaip juos pakylėti. Jūs ir kiti į jus panašūs nuolankūs Gelbėtojo mokiniai metėte savo duoną į tarnystės vandenį, o žmonės, kuriems padėjote, norėdami jums atsidėkoti, man davė duonos kepalėlį.

Tą patį girdžiu iš tų, kurie dirbo kartu su jumis. Pamenu, kai sykį stovėjau šalia Prezidento Ezros Tafto Benson. Šnekučiavomės apie gerovės tarnavimą Viešpaties Bažnyčioje. Jis mane nustebino savo jaunatviška energija, kai trindamas rankas pasakė: „Myliu šį darbą, ir tai išties darbas!“

Mokytojo vardu reiškiu jums padėką už jūsų darbą tarnaujant mūsų Dangiškojo Tėvo vaikams. Jis pažįsta jus ir mato jūsų pastangas, stropumą ir pasiaukojimą. Meldžiu, kad Jis suteiktų jums palaiminimą pamatyti savo darbo vaisių – laimę žmonių, kuriems padėjote ir su kuriais padėjote Viešpaties vardu.

Žinau, kad Dievas Tėvas gyvas ir girdi mūsų maldas. Žinau, kad Jėzus yra Kristus. Jūs ir tie, kam tarnaujate, galite tapti tyri ir stiprūs tarnaudami Jam ir laikydamiesi Jo įsakymų. Jūs galite žinoti, kaip kad aš žinau, Šventosios Dvasios galia, kad Džozefas Smitas buvo Dievo pranašas, atstatedamas tikrąją ir gyvąją Bažnyčią, šią Bažnyčią. Liudiju, kad Prezidentas Tomas S. Monsonas yra gyvasis Dievo pranašas. Jis gerai rodo tai, ką darė Viešpats – vaikščiojo darydamas gera. Meldžiu, kad pasinaudotume progomis „pakelti nusvirusias rankas ir sustiprintume sulinkusius kelius“.⁶ Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. „Have I Done Any Good?“ *Hymns*, no. 223.
2. „Žavus tas darbas, Viešpatie“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 13.
3. Marion G. Romney, „Welfare Services: The Savior's Program“, *Ensign*, Nov. 1980, 93.
4. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Oct. 1943, 13.
5. Žr. Mato 7:7–8; Luko 11:9–10; 3 Nefio 14:7–8.
6. Doktrinos ir Sandorų 81:5.